

Overstag

Colofon

ISBN: 978 94 6365 094 6

1e druk 2018

© 2018, Mieny Bierling

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Tel: 058 - 289 48 57

www.elikser.nl

Illustratie omslag: Paul de Bie / debie-illustratie.nl

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto auteur: Ronald Zijlstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Mieny Bierling

Overstag

roman

 Elikser
UITGEVERIJ

Voor mijn familie

Proloog

Hij wacht rechtop zittend op zijn hoogslaper, zijn voeten gekruist onder zijn knieën als een Boeddhabeeld, terwijl zijn handen spelen met het kettingslot op zijn schoot. Hij ruikt aan zijn vingers: metalig, roestig. Het openstaande cijferslot is net een gekromde vinger die hem wenkt, maar hij besluit dat vooralsnog te negeren. De code kent hij inmiddels uit zijn hoofd. Eindeloos heeft hij geoefend met het openen en sluiten van het slot met maar één hand.

Onbeweeglijk zit hij, opmerkzaam als de konijnen in de duinen, op hun hoede voor geluid en trillingen. Zijn buik trekt samen, toch kan het geen honger zijn. Zo-even at hij de laatste boterhammen uit de zak, dik besmeerd met pindakaas, zelfs het kapje at hij op. In de regel bewaart zijn moeder de broodresten voor hem, hij voert ze aan de herten in de hertenkamp.

Zijn broek knelt bij zijn liezen. Hij gaat verzitten en overweegt iets aan te trekken wat makkelijker zit. Zachtjes strijkt hij over de zachte, zwarte stof die van kleur verandert wanneer hij in een andere richting wrijft. Zijn moeder moest lachen toen hij het pak aanwees in de kledingcatalogus. 'Dat is feestkleding. Voor een bruiloft of een chic kerstdiner. Niks voor ons.'

Toch had ze het pak voor hem besteld, zonder dat hij het wist. Het arriveerde in een enorme doos: het colbert met de zilverkleurige knopen, de broek (pantalon, zei zijn moeder), het witte overhemd met de puntige kraag, zwart glimmende schoenen, ja zelfs de rode vlinderstrik. Hij paste het terwijl zijn moeder toekeek. 'Little Lord Fauntleroy,' had ze spottend gezegd, maar haar blik had hem verlegen gemaakt. Daarom heeft hij het nu als verrassing aangetrokken, voor als ze terugkomt.

Voor als ze allebei terugkomen en hij zijn plan niet hoeft uit te voeren.

Hij kan zich geen eerdere keer herinneren dat allebei zijn ouders tegelijkertijd weg waren zonder dat hij ervan wist. Vorig jaar gingen ze samen naar het ziekenhuis in Leeuwarden en moest hij na schooltijd naar de buurvrouw toe. Dus toen het gisteren donker werd en zijn ouders nog niet thuis waren, is hij naar het huis van de buurvrouw gegaan. Ze gaf hem bonensoep met spek en stond erop dat hij bleef slapen. Omdat het in haar huis altijd naar fjordenpaard ruikt is hij nu weer gewoon thuis, om hier op hen te wachten. De buurvrouw vond het goed dat hij thuis ging slapen toen hij haar vertelde over de geur in haar huis. Waarom ze daarna uitgebreid ging vertellen hoe vaak ze haar huis dweilde en stofte begreep hij niet. Hij knikte maar wat, dat werkte anders ook goed in verwarrende gesprekken met volwassenen.

‘Blijf morgen maar thuis van school,’ zei ze. ‘Meld me even als ze er weer zijn, en voor vijf uur terugkomen, anders kom ik je halen voor het avondeten.’

Het geknaag bij zijn navel speelt weer op, als een golf bij het badstrand komt het op en neemt het weer af. Hij wrijft over zijn maagstreek, maar het gaat niet over. Vaag hoort hij de kerkklok slaan en hij telt de slagen, vier zijn het er. Nu kan hij niet langer wachten, hoe graag hij ook zou willen, want hij wil thuis zijn wanneer ze terugkeren.

Steeds hoopte hij dat het niet zover zou komen, dat zijn plan bleef waar het opborrelde, veilig in zijn hoofd. En zijn nooit uitgevoerde idee zou hij later besmuikt een keer laten vallen wanneer hij weer eens met zijn moeder door de duinen zwierf, waarna ze dan door zijn krullen zou woelen en zou zeggen: ‘Zoiets kan alleen jij bedenken, gekkie.’ De klitten in zijn haren zou hij zonder klagen voor lief nemen, en hij zou haar meetro-

nen naar zijn nieuwste project met de kwallen, waarna ze bij thuiskomst soep voor hem zou opwarmen.

Hij laat de ketting los terwijl hij zijn slaapkamer waarneemt alsof hij die voor de eerste keer bekijkt. Het is of alles wat hij altijd als vanzelfsprekend beschouwde zich van een nieuwe kant laat zien. Toch is zijn kamer op het eerste gezicht nog steeds de plek die hij kent. De deur van zijn kledingkast staat open op een kier. Hij kan net de oranje snavel zien van de houten meeuw uit de souvenirwinkel in het dorp, die naast zijn truien staat.

‘Klootjesvolkkitsch,’ bromde zijn vader toen hij een keer vroeg of hij er ook een mocht hebben. Toen hij de volgende dag uit school kwam lag er een pakje op tafel. Zijn moeder keek toe hoe hij het cadeau – heel voorzichtig, om het inpakpapier met zeesterren erop niet te beschadigen – openpeuterde.

‘Zet ’m maar in je kledingkast,’ zei ze, ‘dan kun je er iedere keer naar kijken wanneer je schone kleren pakt.’

Op het bureaublad van zijn oude bureau liggen zijn woordenboek en schrift opengeslagen klaar en hij moet zich bedwingen om niet van het bed af te springen en zijn woorden van de dag op te zoeken, of beter, eindelijk de geheime lade die in het bureau verstopt moet zitten, op te sporen. In plaats daarvan dwingt hij zich te kijken naar de boekenkast met zijn Harry Potter-boeken, met de bladwijzer halverwege deel zeven, zijn legodozen op kleur en de sterrenkijker, de wereldkaart met de punaises op de plekken die hij ooit wil bezoeken, zijn schelpenverzameling op de plank eronder. Vreemd dat alle spullen hetzelfde eruitzien. Op de klok naast de deur is de kleine wijzer net voorbij de vier gekropen en het is alsof de stilte in de slaapkamer stiller wordt.

Langzaam komt hij in beweging: het cijferslot stopt hij in de zak van het colbert. De ketting drapeert hij om zijn nek

terwijl hij ruggelings de trap van zijn hoogslaper afdaalt. Voor zijn boekenkast blijft hij staan en laat hij zijn vingers over de boeken wandelen tot hij aanbeldt bij het dikste boek dat hij kan vinden en dat waarschijnlijk ook de langste titel heeft: 'Encyclopedie voor de jeugd, van Aarde tot Zwaartekracht'.

Met het boek in zijn hand loopt hij de badkamer binnen, terwijl hij zijn best doet niet te kijken naar de wastafel met daarop het bakje met haar make-upspulletjes naast de twee tandenborstels in een beker, met de borstelharen naar elkaar toegedraaid, alsof ze converseren. Hij schuift het douchegordijn langs de badrand met een ruk opzij, zo hard dat een van de bevestigingsgaten uitscheurt en er een tuitje tevoorschijn komt aan de bovenkant. Hij doet het af als niet belangrijk en gaat verder met zijn werk. Voorovergebogen trekt hij het kettingslot van zijn schouder en vouwt het uiteinde ervan om de douchestang. Eén van de slotjes gebruikt hij om de ketens aan elkaar te bevestigen. Vervolgens draait hij zich om en loopt de vertrouwd krakende trap af naar beneden. Uit de kelderkast pakt hij van de weekendplank een fles cola van de Spar, een pak roze koeken en een familiezak paprikachips. Wat er 'familie' aan is snapt hij niet, hij is de enige die ervan eet. En ook al is het donderdag, zijn moeder zal het vast begrijpen wanneer hij het haar uitlegt, later. Van de fruitschaal grist hij een sinaasappel en een appel mee, tegen scheurbuik.

Hij loopt alweer de trap op wanneer hij zich bedenkt en de spullen op de tweede trede achterlaat. In de ruimte waar de wasmachine staat keert hij de mand met het vuile wasgoed om. Hij schopt de inhoud in de hoek, blijft staan kijken naar het effect en begint dan de was op te vouwen. Hij gaat van start met blauw en trekt als eerste een overhemd vol vervlekkten uit de stapel. Het ruikt zurig, net kattenpis, hij probeert zo licht mo-

gelijk te ademen. De blauwe stapel groeit onder zijn handen: secuur vouwt hij uiteinden van pijpen en mouwen en doet zijn best om er mooie vierkantjes van te maken. Dan kiest hij roze, de kleur van zijn moeder. Hij stopt zijn neus in het wollen vest dat altijd kriebelt op zijn wang wanneer ze hem tegen zich aan trekt. Vaag ruikt hij het geurtje dat ze weleens opspuit wanneer ze blij is. Hij gaat zo op in het vouwen dat hij bijna vergeet dat hij voort moet maken. Hij maakt een bultje van de overgebleven was en vouwt er een handdoek over.

De wasmand neemt hij mee, de etenswaren passen er mooi in. Aangekomen in de badkamer pakt hij de spullen uit. De wasmand doet prima dienst als tafeltje naast het bad. Het boek legt hij ernaast. Hij loopt terug naar de woonkamer en kijkt keurend rond. De klok boven de piano laat zien dat het al bijna vijf uur is, hij moet voortmaken. Het kussen van de rotan leunstoel is het meest geschikt. Met klamme vingers peutert hij de lussen van het kussen aan de achterzijde los. Om ook de onderkant los te kunnen maken, keert hij de stoel op de kop. Door het gewicht van de fauteuil – zwaarder dan hij verwacht – verliest hij zijn evenwicht en stoot hij met zijn val een vaas van de bijzettafel. De lievelingsvaas van zijn moeder ligt in brokstukken op de vloer, de bloemen geknakt ernaast in een plas water die langzaam wordt opgenomen door de vloerbedekking. Bevroren staart hij ernaar, maar hij moet door; echte onderzoekers stellen prioriteiten, weet hij.

Hij schuift het glas en de bloemen met zijn schoen onder de tafel, alleen wat blaadjes in dezelfde kleur als de vloerbedekking blijven over, dat treft. Met de stoelbekleding onder zijn oksel holt hij terug naar boven en vlijt deze in de badkuip. Een windvlaag laat het raampje naast de douchekop klapperen, het is koud in de badcel. De tl-buis aan het plafond verspreidt een schel lichtschijnsel. Hij denkt na en haalt meer

spullen: een zaklantaarn, zijn dekbed en een hoofdkussen. Het is bijna tijd. Goed nadenken, is hij iets vergeten?

Hij prijst zichzelf om zijn scherpzinnigheid wanneer hij de trap af stormt voor een laatste bezoek aan het toilet. In de hal beneden overweegt hij de voordeur op slot te doen, maar hij ziet er toch van af. Hoe dan ook komt ze zo dadelijk wel binnen, al zal ze versteld staan. Misschien is het niet eens nodig, staan straks ineens zijn ouders alsnog voor zijn neus. Het knagen in zijn buik gaat niet weg, het neemt eerder toe. Hij ademt tevergeefs een paar keer diep in en uit om het te laten verdwijnen maar berust er dan in en snelt naar boven.

Hij doet het licht uit, trekt het badgordijn dicht en stapt in bad. Het stoelkussen past precies op de bodem. Het hoofdkussen en het dekbed schuift hij opzij en het losse uiteinde van het kettingslot legt hij op zijn schoot. Uit zijn jaszak pakt hij het overgebleven slotje en balanceert het op zijn vlakke linkerhand. Nu het moment is aangebroken, vertragen zijn bewegingen. Hij vouwt zijn linkervingers om het slot, wrijft met zijn rechterhand over zijn linkerpols en sluit kort zijn ogen.

Nadat hij ze weer opent, wikkelt hij de fietsketting om zijn pols en zet hij met behulp van zijn kin het slot vast. Langzaam leunt hij achterover totdat de ketting strak staat. Zijn linkerarm ligt gestrekt naast zijn lichaam. Stil staart hij voor zich uit totdat hij beneden gemorrel hoort. Hij gaat rechtop zitten en houdt zijn adem in. Dan herkent hij de stem van de buurvrouw en zakt hij weer achterover.

1

Ik ben mijn moeders dochter. Zoals mijn moeder poetsen beperkt tot de periode voorafgaand aan iedere visite, zo duiken er bij mij thuis steevast urgente huishoudelijke klussen op als er andere zaken acuut geklaard moeten worden. Je zou het genetisch bepaald kunnen noemen, ware het niet dat mijn zus Laura al haar zaakjes altijd keurig op orde heeft.

Vandaag blijken ineens de lades van de vriezer nauwelijks meer dicht te kunnen. Wat kan ik anders dan ijs bikken, wachten, ijswater dweilen, wachten, noodgedwongen roomijs eten, wachten en ten slotte schoonmaken en ontdooide kliekjes opwarmen? En dat terwijl ik me beter over mijn computer had kunnen buigen om een goede brief op te stellen voor een baan die mijn zus, als ze ervan geweten had, een *real opportunity* zou noemen.

Solliciteren is een vreemde ervaring voor mij. Tot nu toe leek werk als vanzelf mijn kant op te komen. Onbekommerd hop ik van het ene tijdelijke baantje naar het andere. Ik heb maar weinig nodig om goed van te kunnen leven. Ambitieloos, noemt Laura dat, maar ik prefereer de omschrijving 'genoeg'. Genoeg geld om de huur van mijn anti-kraakwoning te kunnen betalen, mijn haring van de markt of de visserstrui van de kringloopwinkel, en incidenteel de luxe van een film of de dagschotel van een eetcafé.

Een simpel bestaan, waar een zee van tijd tegenover staat, precies zoals ik het graag heb. Tijd om te doen wat me goeddunkt, uren om te lezen, in mijn dagboek te schrijven, piano te spelen of gewoon te mijmeren. Op onverhoedse momenten word ik gedwongen mijn leven door de ogen van Laura

te bezien, tijdens de schaarse keren dat we contact hebben, vaak telefonisch.

‘Je hebt nota bene een afgeronde conservatoriumopleiding. Hoe krijg je het dan voor elkaar om steeds in van die flutbaantjes terecht te komen?’

In het begin gaf ik daar antwoord op, nu volsta ik met vragen naar haar liefdesleven, wat ons vervolgens altijd spoorlags naar neutraal terrein brengt. Toegegeven, ze heeft een punt. Al lukte het me tot twee maanden geleden aardig om rond te komen, het waren nooit wereldbanen die ik bemachtigde. Voor mij geen opwaartse carrièrelijn voorzien van een dijk van een salaris plus dertiende maand, leaseauto en verantwoord design-ingericht torenflatappartement. Missen doe ik het niet, helemaal niet als ik denk aan de bijvangst van stress, wedijverende collega's, files en overwerk. Bovendien: wanneer je onder je niveau werkt, ben je altijd goed genoeg.

Vanuit het niets is die vanzelfsprekende baantjesstroom opgedroogd, en dat is jammer, want het weerhield me zo fijn van nadenken over clichés als ‘wat ik wil bereiken in het leven’ en ‘haal ik eruit wat erin zit’. Later als ik groot ben komt ineens veel te snel dichterbij, al gloort er een sprankje hoop: een oud-klasgenoot tipte me over een auditie. Ik hoef mijn interesse alleen maar kenbaar te maken met een sprankelende brief. Wat makkelijker gezegd dan gedaan is en wat huishoudelijke klussen doen ineens aantrekkelijk maakt. Et voilà: een vriezer die zo in een folder van de MediaMarkt kan.

Nu rust ik uit op de bank, om heel kort te kijken naar zo'n programma dat je gezien moet hebben om later achteloos te kunnen zeggen dat je er toevallig bij het zappen op terecht kwam. Het is aan het eind van die herfstachtige donderdagmiddag, een dag waarop een winterslaap lonkt, dat Laura belt. Het horen van haar stem is voldoende om rechtop te schieten.

‘Klaas heeft een kind,’ zegt ze, licht hijgend, zodat ik haar meteen voor me zie: aan de telefoon, met een op haar hoofd vastgegroeide headset, terwijl de trappers van haar hometrainer ronddraaien omdat er geen tijd te verliezen valt. Laura doet bij voorkeur twee dingen tegelijk aangezien ze streeft naar voortdurende slagvaardigheid. Haar woorden, niet de mijne. Lang geleden al ben ik gestopt met haar te vergelijken, door me voor te stellen dat ze van een andere planeet komt. Hoe *aliens* haar stiekem uit het ziekenhuiswiegje hebben gelicht en ruilden voor mijn echte zus. Laura’s tempo ligt doorgaans zo hoog, dat het in haar nabijheid altijd is alsof ik tegen mijn zin word meegesleurd. Ze praat zelfs snel, waardoor ik meestal moet omschakelen en wennen aan haar stem.

‘Wat zeg je?’

‘Klaas – heeft – een – kind.’

Een zusterlevenlang oefenen in geduld maakt dat ik me alleen op de inhoud richt. ‘Een kind? Op zijn leeftijd?’ Stompzinnig, dat dit de eerste gedachte is die bij me opkomt. Of er niet veel meer te zeggen valt over een met de noorderzon vertrokken vader en het me iets zou moeten schelen. Alsof ik niet al lang geleden ben gestopt met hopen op, ja waarop eigenlijk?

‘Hij schijnt al tien te zijn. Luister, er is geen tijd voor geleuter, dit is belangrijk. Ik heb een mail gestuurd die je nu moet printen. Daarna praten we verder.’ Ze klinkt gespannen tussen het hijgen door, dus loop ik naar het bureau bij het raam en start mijn computer. Ik vermijd het kijken naar de stapel papier, het beduimelde cv met handgeschreven correcties die overgetypt moeten worden, de brochure die na lezing een klinkende LinkedIn-pagina belooft.

Door de meeluistertoets van de telefoon hoor ik Laura

kreunend van de fiets stappen en klokkend drinken alsof ze een marathon gerend heeft. De computer maakt de bekende opstartgeluiden. Ik kan me niet heugen Laura ooit eerder zo geagiteerd aan de telefoon te hebben gehad, blijkbaar moet er een zomaar in de schoot geworpen broertje aan te pas komen om dat effect te bereiken.

De takken van de kastanjeboom voor mijn raam zijn net zichtbaar in de schemering, de bladeren zwiepen krachtig op en neer. In het schijnsel van de lantarenpaal voor de flat miezert het. Op straat fietst een mevrouw met een half kapotte paraplu.

Mijn e-mailprogramma ontvouwt zich op het scherm en bovenaan staat inderdaad een mail van Laura, met drie bijlagen. ‘Printen’ staat er in hoofdletters in de onderwerpregel. De mail bevat verder geen tekst. Met een mengeling van nieuwsgierigheid en irritatie klik ik de eerste bijlage open, die een bootkaartje naar een Waddeneiland bevat. De andere bijlagen bestaan uit een paklijst en een reisbeschrijving. Werktuiglijk print ik de bijlagen.

‘Klaar met printen?’ Laura wacht niet op een antwoord maar instrueert meteen verder. Zit ik soms in een kantoor-tuin? Sneller dan gewoonlijk bij soortgelijke confrontaties met Laura voel ik hoe mijn nekspieren verstrakken.

‘Je hebt vanaf nu dertig minuten om je spullen bij elkaar te scharrelen. Omdat ik weet dat jij daar altijd dagen over doet en dan nog het meest essentiële vergeet, heb ik het alvast voor je opgeschreven. Hoef je het alleen maar uit de kast te pakken, *very easy*. Over een halfuur staat er een auto voor je deur die je naar de boot brengt. De chauffeur is een ex-vriendje van me, laat je niet uithoren.’

Ze is gek. Als zij denkt dat ik op commando klaarsta voor vertrek zodra mevrouw het startsein geeft, kan ze lang

wachten. ‘Vertel me nu eindelijk eerst maar eens wat er aan de hand is.’

‘Werk nou mee, *will you*, het is belangrijk. Klaas is verdwenen, samen met die vrouw van hem. Dat kind is nu alleen thuis en wil daar niet weg. Een of ander vaag verhaal waar ik niet veel van snap. In ieder geval: er schijnt niemand te zijn die voor hem kan zorgen.’

‘Wat heb ik daarmee te maken? Ik weet niet beter of Klaas zwerft nog steeds ergens over de wereld. Dat hij zich opnieuw heeft laten opzadelen met vrouw en kind komt me onwaarschijnlijk over.’

‘En toch is het zo. *As we speak* woont hij op een eiland en is zijn zoon alleen thuis volgens de agent die me belde.’

‘Die agent kan wel meer zeggen, die zoekt gewoon een simpele oplossing voor zijn probleem. Bovendien, ik ken dat hele kind niet.’ En al kende ik hem wel, ik heb niets met kinderen. Die van hierboven schreeuwen me wakker op onmogelijke tijdstippen en ze stellen van die vragen waardoor ik het idee krijg dat ze dwars door me heen kijken. De zorg voor een kind is wel het laatste wat ik ambieer, ik schrijf nog liever een sollicitatiebrief.

‘Denk je nou echt dat ik die agent hier niet uitgebreid over bevraagd heb? Blijkbaar zijn wij de enige overgebleven optie.’

Dat zou kunnen kloppen, het is niets voor Laura om zomaar iets voor waar aan te nemen. Wel is het bijzonder dat ze deze klus aan mij delegeert, doorgaans krijg ik alleen de taken die ik in haar ogen aankan: het toetje bij het kerstmenu, ons gezamenlijk cadeau voor Moederdag of die beterschapskaart voor tante Griet.

‘Het is wel je broer, hoe je het ook bekijkt.’

‘Halfbroer.’

‘Halfbroer, broer, wat maakt het uit? Je gaat gewoon poolshoogte nemen en regelt ter plekke opvang voor die jongen. Ik heb geld op je rekening gestort voor je onkosten. Zie het gewoon als een kleine vakantie.’

Dat klinkt aantrekkelijk, ik ben lang niet op vakantie geweest. Ik stel me voor hoe ik langs de zee loop, begeleid door klotsende golven langs de vloedlijn, de zoutwaterspetters op mijn wangen totdat de kou ondraaglijk wordt en ik me meld in een strandpaviljoen voor een beker warme chocolademelk met slagroom. Hoe zou het zijn om gewoon te besluiten alles achter me te laten? Die sollicitatiebrief komt wel een keer, en anders komt er vast opnieuw een kans.

Aan de andere kant, Laura moet niet denken dat ze me zomaar kan commanderen, zoals ze dat steevast deed toen we kinderen waren en ik tegen haar opkeek omdat ze zes jaar ouder was dan ik. Op een eiland verblijven is een aantrekkelijk idee, maar opgescheept zitten met de zorg voor een kind in een vreemde omgeving? Ik kijk naar de kamerplant in de hoek met de gele bladeren en de kale stam en de vissenkomp die dienstdoet als fruitschaal sinds Guppie boven kwam drijven. Ik heb een broertje. Hoe zou dat zijn?

‘Hello, Fieke, are you there? Even erbij blijven, we zijn nu niet aan het socializen.’

‘Rot op, ik kan niet. Jammer dan.’ Terwijl ik de woorden uitspreek weet ik dat ik er weer ingetrapt ben, hoe vaak ik me ook voorneem om me voor één keer niet door mijn zus te laten opfokken, maar juist ‘de wijste’ te zijn, zoals mijn moeder me altijd voorhoudt als ik weer eens bij haar mijn beklag doe over Laura. ‘Waarom ga je zelf niet? Tenslotte heb jij Klaas nog gekend, je was zeven toen hij bij mama wegging. Ik heb die man nooit ontmoet, laat staan zijn kind.’

‘Moet ik je mijn agenda voor de komende dagen laten zien? En dan die van jou ernaast leggen?’

‘Mijn agenda staat toevallig helemaal vol. Zaterdag heb ik een belangrijke bijeenkomst en ik ben druk bezig met solliciteren.’ Terwijl ik de woorden uitspreek weet ik al dat ik te veel details gaf. In een mum van tijd heeft Laura de kern eruit gepikt. ‘Die brief kun je daar ook schrijven, die schoolreünie kun je afzeggen wegens familieomstandigheden. Bovendien: jij woont in de buurt.’

Ik woon inderdaad dichterbij dan zij, al is het minstens veertig minuten rijden naar de boot. Wel grappig, doordat ik ineens een broertje blijk te hebben, ben ik niet meer het jongste kind. En hoe zou Klaas eruitzien? Zou ik op hem lijken? De paar korrelige zwart-witfoto’s die mama bewaard heeft geven nauwelijks uitsluitsel. Lang geleden zijn Laura en ik gestopt met pogingen om onze vader te zoeken, alle sporen liepen dood. ‘Hoe weet de politie eigenlijk dat wij familie zijn van Klaas?’

‘Ze hebben wat rondgevraagd op het eiland. Hij heeft niet veel contacten, maar gaat wel regelmatig naar de kroeg, *typical*. Blijkbaar heeft hij daar weleens over mij gesproken, toen ik een keer op tv was.’ Laura’s stem klinkt licht, als van een meisje. ‘Hij heeft verteld dat ik zijn beroemde dochter ben, jawel.’ Ze lacht schril, alsof ze de woorden wil verzachten.

Het klinkt niet onaannemelijk. ‘Zat je nou alweer in zo’n praatprogramma? Waar ging het deze keer over? Het falende voorkeursbeleid of de horreur van parttime werkende vrouwen?’

Ze komen vaak bij haar terecht, zoveel vrouwen zijn er geen lid van de raad van bestuur van een gerenommeerde bank. Laura gromt wat, maar ze hapt niet.

‘Dat hij zo over je opschept, is des te meer reden dat jij

zelf moet gaan, kun je er gezellig een reünie van maken als hij terugkomt en dan kan ik gewoon naar die van mij gaan.’

‘Dat gaat me niet lukken, moet ik het voor je uitspellen? Ik heb een afspraak met de minister, een Skype-gesprek met China en een paar vergaderingen die ik niet kan skippen. Daarbij, ben je niet nieuwsgierig naar je broer?’

Terwijl Laura argumenten op me blijft afvuren loop ik onwillekeurig naar de kledingkast op mijn slaapkamer waar helemaal bovenin mijn weekendtas ligt. Waarom ik overstag ga is me niet duidelijk; ik gun mezelf geen tijd voor rationele afwegingen, maar handel instinctief, volgens een niet te benoemen urgentie. In recordtijd vul ik mijn tas met behulp van Laura’s lijst, die ik daarna in mijn bureaula met belangrijke papieren prop. Toch wel handig, zo’n paklijst.